

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 699

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

16 febrer 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Les assegurances socials i els catòlics

Els últims dies han estat publicades per la premsa les bases de renovació de les assegurances de vellesa, invalidesa i mort estructurades per l'Institut Nacional de Previsió, així com la reforma de l'assegurança de maternitat que ha beneficiat tan gran nombre d'obres de casa nostra (solament a Catalunya són més de 150.000 les incrites al règim de maternitat).

Amb les noves bases les assegurances socials s'estendran a major nombre d'assalariats (uns quatre milions més que fins avui) car hi entraran tots els qui no arribin a guanyar sis mil pessetes cada any; les pensions d'aquestes assegurances seran bon xic més crescudes que fins ara, ja que es trobaran bastant lluny de la pesseta diària; i a més del risc de la vellesa seran ateses la invalidesa i la mort de l'obrer i arribarà fins a beneficiar la seva família en els graus més immediats de parentiu.

Amb la reforma indicada, l'obrer espanyol quedarà assegurat per vellesa, invalidesa, mort, maternitat, i recordem-nos que ho està igualment pels accidents de treball, sobretot últimament que amb la reforma de la legislació sobre aquest punt s'ha establert l'assegurança obligatòria en tots els casos i amb benefici extraordinari per a l'obrer. Ara manca que l'assegurança de malaltia sigui un fet per a poder presentar un quadre complet de les nostres assegurances de caràcter social, establertes per l'Estat i els beneficis de les quals es deixaran sentir ràpidament entre les nostres classes més necessitades, com ha passat ja amb l'assegurança de maternitat.

És just que l'obrer, mentre es trobi subjecte al règim de salari amb el qual en gran nombre de casos no pot atendre sinó les seves necessitats corrents, gaudeixi d'institucions suplementàries per a totes les situacions anormals de la vida seva i dels seus fami-

liars. És aquest un postulat de la sociologia catòlica, que ni podem ni hem d'oblidar.

I posades les coses en aquest punt, nosaltres demanem: ¿com és que els catòlics d'aquest país no ens hem preocupat majorment de les assegurances socials com una de les institucions més justes, més pacífiques i àdhuc més nostres del moment present? Recordem que quan la nova llei vingué a establir la totalitat de les assegurances socials a França, els catòlics portaren a cap campanyes intensíssimes en pro de les assegurances, constituïren mutualitats molt nombroses i ben fermes, es llançaren a guanyar posicions dins la nova organització administrativa del règim general de les assegurances i, en un mot, feren seva la prosperitat de la nova institució, que allí naixia exigint molts més sacrificis que aquí ja que naixia quasi tota d'un cop, completíssima i regulant totes les assegurances socials a la vegada.

¡Ah, com ens manca encara el sentit de la justícia social, als catòlics de la nostra terra! Concebem molt bé la sociologia catòlica a base del dret de propietat, però no de la funció social de la propietat; de la defensa dels nostres drets i interessos, però no de la defensa i prosperitat dels interessos col·lectius. ¿I volen dir que amb aquest criteri es poden complir els deures socials moderns i es poden evitar revolucions?

I si no és per aquesta causa tan trista, ¿per què ens hem mostrat apartats de tot aquest teixit de les assegurances socials, quan no l'hem maleït perquè ens ha exigít uns sacrificis econòmics, sota qualsevol pretext d'organització o de repartiment de despeses?

En aquest punt, com en tants d'altres, ens convé una forta esmena. I si l'esmena no ve, pitjor per a tots, ja que a més de no complir el nostre deure hauríem de despertar del somni actual als crits de la desfeta social espantosa.

El diable que encara s'espera

PER JORDI ARNAU

D'aquell serral que domina i vigila la masia, en diuen Puigdor perquè la roca calba que té per cúpula és un granet groguenc que sembla daurat quan hi bat el sol. Tanta de verdor com hi ha en les seves vessants i en totes les altres muntanyes de la rodalia plenes de castanyers, de freixes i de roures i allà dalt d'aquell serral no s'hi ha pogut arrelar ni una trista argelaga. D'aquí que la masia que hi ha a la plana de sota en diuen també el mas Puigdor, per més que sigui tal o tal altre el cognom dels propietaris que anirà canviant cada tres o quatre generacions.

¡Bona gent ja de temps antic, els amos de mas Puigdor! I caritatius i hospitalaris també! Jo hi vaig anar a raure una vetlla d'un dia d'hivern. Amb tota la família del mas m'estava a la llar de foc escoltant com a fora la tramuntana es barallava amb el brançatge dels roures veïns i parlant amb l'amo dels vells costums de la comarca.

— Tanmateix esteu ben lluny de poblat. A l'hivern deu fer basarda viure aquí.

— Aquesta masia ja ho ve a ser com un poble. Ata mateix si compteu els mossos, els pastors i els llenyataires no baixaran de quinze els homes que passen la nit a la pallissa.

— També transeünts?

— Ja ho comprendreu. Aquesta masia està posada entre dues viles, a tres hores de caminar tant de l'una com de l'altra. Mai no falten pobres que van demanant un tros de pa per amor de Déu i cansats de seguir les masies d'aquest massís de muntanyes es deixen caure an aquesta per passar-hi la nit.

— Mals hostes, aquests passavolants.

— No ho creieu pas. Al món hi ha molta mena de gent i no hi falten desgraciats que necessiten almoïna i per res del món no anirien a captar-la a la ciutat. Fins molts d'ells són gent coneguda que passen periòdicament com les orenetes encara que vinguin de qui sap on. Aquí ja d'anys hi ha el costum de dar-los hospitalitat en un cobert annex a la pallissa i també un bon plat de sopes calentes.

— Bona caritat. Déu us la pagarà.

— I ells i tot de vegades amb l'agraïment que us mostren. Això ve de qui sap quan. Conten...

— Les coses més atractives es contenen sempre a la vora del foc d'alguna masia. Diguen què contenen.

— Totes aquestes masies n'estan plenes de coses que es contenen i passen de pares a fills com si fossin veritat. Ara aneu a saber...

— Si no són veritat podrien ser-ho i moltes mereixen ser-ho.

— "Doncs diguem que aquesta serà una d'elles. Contenen d'un passat d'aquesta casa que era un home recelós i també de puny estret. No que no fes caritat, segons diuen, sinó que llescava el pa molt prim i recomanava als pobres que no tornessin a passar. I diuen que un dia de fred com avui va trucar a la porta algú. Van sortir. Era un vell molt embolicat que tot seguit d'oberta la porta es va colar dintre l'entrada, tot dient:

— "Perdoneu; a fora no s'hi pot estar, de fred.

— "Bé; què voleu? — li féu la minyona, si és que en aquell temps aquest mas tingués minyona, que ho dubto.

"Llavors es va desembolicar i va respondre:

"— Com veieu só un vell que he passat dels setanta. No em falten encara bones cames i penso amb elles arribar a França, si Déu m'ajuda; però aquesta nit el fred m'atordeix. Vosaltres teniu la casa gran i bé em podríeu deixar un reconet per passar-hi la nit.

"En aquestes l'amo que es va adonar d'aquelles llargues raons va sortir a l'entrada i amb una cara... (aquí en diem de tres déus, però sembla una comparació poc reverent) diguem amb una cara ben agra li va preguntar:

"— Ja us han donat un tros de pa?

"— Vós comprendreu, bon amo, que en una nit com aquesta no és el pa la cosa que em fa més falta. Espero que no us incomodareu si us demano un reconet en aquesta entrada per passar-hi la nit.

"— I vós qui sou?

"— Un germanet vostre que tinc fred i estic cansat.

"— Aquesta sí que és bona! ¡Fiqueu-vos a casa un desconegut! Un rodamón! Aneu-vos-en al diable.

"— Precisament ara en vinc — i diuen que el pobre vell quan deia això feia una cara mig amargada, mig irònica.

"— Com? Què acabeu de dir? ¿Vós veniu de ca'l diable? Us deuen burlar de mi. M'agradaria saber què us ha dit el diable.

"— Això m'ha dit: Senyor meu, aquí no tenim lloc per vós. No tenim sinó un llit i el guardem per l'amo del mas Puigdor que estem esperant de l'un dia a l'altre. Tant de bo que fos aquí!

"L'amo, el nostre passat, que al cel sia, es va gratar el cap per estimular el pensament, va baixar veles i va dir a la mestressa:

"— Maria, arregla-li la cambra del senyor Bisbe; amb aquest home hi vull quedar bé, té cops amagats.

"El pobre, però, féu:

"— De cap manera; no us ho acceptaria pas. Només que em deixés un parell de sacs de palla jo dormiria aquí sota l'escala que és un lloc ben guardat de l'aire. No pujaria l'escala per res del món.

"No hi va haver remei ni el pogueren convèncer. A la fi li baixaren un matalàs i dues bones flassades de llana i la pararen llit allí on ell deia; sota l'escala.

"L'amo Puigdor no va pas dormir gaire aquella nit pensant que el dimoni l'esperava i ja el tenia per seu i el pensament li va anar treballant de valent i li va fer passar pel davant totes les gasiveries passades. I quan tocaren al relloige (si és que n'hi hagués en aquells temps) les cinc de la matinada es va llevar el primer amb ganes de saber si aquell vell havia dormit i fins i tot amb desig de tenir-hi una estona de conversa.

"Va baixar a l'entrada, es va tombar cap el recó de sota l'escala i va trobar el matalàs sense ningú i la porta ajustada. El vellet havia fugit. L'amo va sortir a la porta. Era encara ben fosc. Va fer dos o tres crits que ningú no va respondre. Es va posar a escoltar i li va semblar que lluny, lluny, camí enllà se sentia un vianant que caminava lleuger i feia rodolar els còdols del camí.

"Va tornar a remirar el jac. Era ben clar que allí hi havia dormit algú, fins i tot encara era mig calent. I més encara; allà al reconet hi havia un mocador d'aquells que en deien d'herbes amb alguna cosa embolicada que el pobret s'havia deixat. Eren quatre unces d'or. Se'n va alegrar perquè va pensar que el vellet prou que tornaria a buscar-les, i tindria ocasió de reveure'l. Va esperar debades més de dos

anys. El vellet no va tornar. I l'amo de Puigdor es va aconsellar amb la mestressa sobre les quatre unces.

— Què et sembla, Maria? Aquestes unces no són nostres.

— Saps què faria?

— Vejam si n'has pensada una de bona.

— Mira! He pensat que amb aquestes unces podríem fer un cobert ben arrecerat per als pobres que hi vulguin passar la nit.

— I si encara tornés aquell vellet?

— Li dones les quatre unces de la teva bossa.

— I si no torna?

— Si no torna en un parell d'anys més li fas el bé de l'ànima amb quatre unces més. Pobret! ja deu ser mort.

Es va fer tal com digué la mestressa i de llavors ençà, si algun pobre ve de nit per aquestes afraus, aquí troba un jaç i un plat de sopes calentes. I tot fa creure que a aquell amo de Puigdor se li va curar per sempre més la gasiveria i el diable encara el deu estar esperant.

L'experiment italià en l'atur forçós

PER JOSEP M.ª GICH

En aquest moment que tot el món lluita contra el flagell de l'atur forçós, revesteix un interès especial l'estudi del cas d'Itàlia. Aquest país fou el portantveu de la fixació de la setmana de quaranta hores de treball a les Conferències Internacionals de Ginebra; i veient que l'acord amb caràcter internacional tardava més del que Itàlia havia previst, s'ha decidit, l'organització del treball del dit país, a prendre un conjunt de mesures de gran interès per a reduir el nombre d'obers en atur forçós.

Aquestes mesures obeeixen a tres orientacions generals: primera, reducció en totes les branques del comerç i de la indústria, de la jornada de treball; segona, substitució del treball de la dona sempre que sigui possible, procedint gradualment i a base de tants per cents fixats prèviament en cada branca industrial i del comerç, i tercera, substitució dels obrers adolescents per obrers adults i d'aquells que comptin amb un mitjà de vida de qualsevol classe (especialment alguna pensió) pels qui no tenen altre mitjà de vida que el treball dels seus braços.

I no cregui ningú que aquestes orientacions són aplicades amb caràcter uniforme i predeterminat. Sabut és que l'organització corporativa italiana es compon de vint-i-dues grans federacions, totes elles confederades en tres grans organismes. I són les federacions respectives les que van prenent els acords concrets respecte a cada ram de l'activitat productora, aplicant-lo segons les necessitats i segons les possibilitats de cada estament. Així, la jornada reduïda fou filla d'un acord general d'11 d'octubre del 1934, pres per les grans Confederacions de la Indústria i del Comerç. Però cada federació ha tingut cura de fer viure aquell acord entre els seus federats, establint les regles necessàries per tal que pogués ésser practicat amb les menys vexacions possibles.

Per exemple, en el comerç es començà per aplicar l'acord general imposant les regles següents: primera, supressió de tot treball suplementari, i si per causes imprevistes aquest treball fos indispen-

sable, donar-ne compte a la Unió Provincial (branca de la Federació) per tal que sigui autoritzat; segona, supressió de dues hores de treball en els establiments que comptin amb més de deu empleats, establint torns; tercera, reemplaçament d'obers i empleats que cobrin pensions, el límit de les quals es fixa en diners, per altres que no tinguin ingressos de cap classe; quarta, limitació del personal femení, que no pot excedir d'un vint per cent en cap cas; cinquena, altres mesures, encara, que puguin prendre's a judici de cada federació i segons la tècnica del treball.

Com es veu, cap extrem no ha estat oblidat entre tots els que poden contribuir a la col·locació de gent desocupada i sense mitjans de vida. I els diaris d'Itàlia (amb totes les reserves que imposa tota informació periodística en un país on la Premsa no té llibertat), asseguruen que l'adopció d'aquestes mesures s'ha traduït immediatament en una ocupació de desvagats, que a hores d'ara es fa passar dels 200.000 obrers.

Respecte al règim indicat, però, ens cal fer dues observacions d'altíssim interès. La primera, que un règim semblant només es pot establir, no pas per disposicions governamentals, sinó únicament per federacions d'indústries obligatòries, que abarquïn, per tant, tots els elements de la producció en cada cas i amb un perfecte coneixement de les necessitats d'aquesta. Seria inútil i contraproduent pensar en quelcom semblant en un país de llibertat industrial i de treball lliure i sense l'organització corporativa i de ferro que avui té Itàlia. I segona, que si de moment l'èxit de les col·locacions pot pujar a xifres esperançadores, ja que les vacants han d'ésser ocupades i no poden produir buits, cal que no avancem el judici fins i tant que no ens siguin coneguts els resultats que en el mercat mundial pot representar, pels productes italians, la sobrecàrrega que damunt la producció signifiquen mesures tan radicals com les esmentades, ja que si la contracció de la col·locació dels productes manufacturats havia de venir, ¿què n'hauria tret Itàlia d'aquest conjunt de mesures més que una contracció en la feina, contrària, per tant, a la pròpia finalitat perseguida amb el rigorós règim indicat?

L'experiment, però, és ben digne d'ésser tingut en compte.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

(Dibuix de Joaquim Navas Mateu)

El Rector màrtir de Navàs

*Mossèn Josep Morta i Soler, assassinat en odi a la religió
la nit tràgica del 6 octubre 1934*

PER R. RUCABADO

"Anem a celebrar la victòria de la fe que en morir obtenen els que acaben la vida present amb el màrtir". Comencem amb aquestes paraules del Dr. Torras i Bages en la memorable pastoral *El misteri de la sang*, una de les dues grans lliçons que dedicà a l'exemple dels màrtirs (l'altra és *La glòria del màrtir*), el tribut de lloança i de justícia que tots devem, però d'una manera especial els d'aquesta casa, els de CATALUNYA SOCIAL, a la memòria del sacerdot del Déu vertader, ministre de Jesucrist, pastor de les ànimes del poble de Navàs, que després d'un exercici parroquial exercit amb zel i caritat durant més de trenta anys en diferents llocs de la comarca de Bages, fou perseguit durant els últims temps pels enemics de la fe catòlica establerts en el seu veïnat, els quals per fi li donaren mort violenta, amb traïdoria, sense cap més motiu ni raó que l'ésser capellà, en la nit del 6 octubre, quan els diables foren deslligats allí i en moltes altres poblacions de Catalunya. La nostra revista que ha procurat honorar els eclesiàstics màrtirs de la Setmana Tràgica del 1909, ha de retre homenatge al que sense dubte constarà com a testimoni cruent de Crist, com a màrtir de sang vessada, únic de Catalunya en aquella diada de terrible recordança. Molts sacerdots i religiosos foren escomesos, agredits i ferits aquells dos dies, en la nostra terra: els frares franciscans de Lleida, amb el P. Sanahuja al

davant, el rector de Morell, i tants altres, però gràcies a Déu sanaren de les ferides. El qui caigué des del primer moment donant a Déu la vida, i per això dona ell en el cel més gràcies a Déu encara, fou l'exemplar rector de Navàs, poble que es distingí des del començament de les circumstàncies polítiques vigents per allotjar un focus revolucionari i extremista, dels més actius. Una altra consideració ens incita a retre el tribut a Mn. Josep Morta i és l'amistat envers el nostre benivolgut company d'Acció Social Popular l'animós Andreu Morta, nebot i deixeble del gloriós finat.

Any de commemoracions serà aquest, remembrança de màrtirs i martiris. Any Trenta Cinc! Heu-nos ací arribats al número tràgic que estemordí la nostra infantesa amb les relacions d'incendis sacrílegs i d'assassinats de frares. L'any 1835 no es distingeix per res més en la història, i aquestes dues xifres *trenta cinc*, projecten en tota la centúria la claror sinistra del foc i l'ombra de les fumeres. ¡Qui m'hauria dit quan, pendent de la meua àvia, testimoni de la "crema dels convents", escoltava la narració, tètrica com un mal somni, com fantasma sepultat en la història, que mai més no s'havia de tornar a aixecar, qui ho havia de dir que ho presenciàrem molt més fort encara i no solament una vegada sinó que viuríem una època en què l'incendi i l'assassinat sacrílegs serien

com una quasi normalitat! Ens proposem enguany la doble feina de commemorar degudament l'efemèride tristíssima de l'incendi de convents a Catalunya començat el dia 25 de juliol de 1835, passant balanç de les devastacions que ennegreixen aquella època, i recordant les víctimes que caigueren al costat de la religió perseguida, i d'honorar igualment les víctimes de la revolució última. Tenim feina llarga per a recordar tantes ruïnes i records de l'obra revolucionària. Segles i segles calen per a bastir un monestir i omplir-lo de tresors d'art i de ciència. I només en poquíssimes hores les flames destrueixen l'obra lenta de les centúries. Després l'historiador es carrega la tasca pacient de l'inventari de les runes. La religió i l'arqueologia, disciplines edificadores, exigeixen llarg temps per a construir i restaurar, mentre que al revolucionari no li cal sinó ben poca estona per a executar, ben feta i perfecta, la seva feina única i típica, la destrucció. I ara ens trobem al davant la feina de visitar les runes acumulades i de comptar i homenatjar les víctimes aplegades dels anys 1835, 1909, 1931, 1934... El recordar els màrtirs d'ara, amb la sang encara fresca, s'uneix i es combina amb la pia memòria dels gairebé oblidats, d'una centúria enera.

Però l'oblit és precisament el pecat major que es pot cometre, envers els cristians que hagin caigut per la causa de Crist. La gent piadosa en tot temps recollia la sang dels màrtirs i la guardava en draps i objectes envermellits amb ella, conservats com a precieuses reliquies. El culte a les reliquies dels màrtirs és dels més típics de la religió cristiana. Amb la reliquia material hom conserva el contacte corporal amb el màrtir i hom li demana la gràcia de la perseverança heroica en la fe. Ens ha conmogut rebre una reliquia del màrtir de qui estem parlant, de Mossèn Josep Morta, una estampeta amb el seu retrat i un bocinet de la sotana que duia posada la nit del seu martiri. A més del record i del contacte físic i de la coparticipació espiritual amb el sacrifici que la reliquia representa, hi ha en aquest començament de culte, en aquest córrer amatent del poble cristià a recollir la sang i les despulles, l'afany d'exaltar el màrtir a l'esfera celestial dels sants, de popularitzar la lliçó i l'eficàcia del seu coratjós testimoni, l'anhel de proclamar el triomf que és l'aplaudiment, la veneració, la glorificació del seu exemple.

Així, tal com els fidels recullen la sang, convé que la premsa catòlica reculli la imatge, la vida i l'exemple dels qui escriuen el seu testimoni amb la tinta molt més rica, preciosa i eficient, de la sang pròpia. Cal l'homenatge del periodista al màrtir, que deixa el testimoni de la fe de Crist estampat no sobre les còmodes quartilles ni sobre el paper pacífic de la impremta, sinó damunt l'arena de la lluita personal, damunt les lloses del carrer. Ernest Psichari protestava amb raó quan trobà un text musulmà on l'orgull dels escribes s'ufanava dictant que la tinta dels savis és més preciosa que la sang dels màrtirs (1). Els deixebles del Fill de Déu que donà a tots la creu i a pocs la ploma, i que morí no pas escrivint sinó patint passió i crucifixió, proclamen entre cristians la sobreexcellència del martiri, i Crist no fóra Crist si no fos ell mateix el primer testimoni i el primer màrtir de la seva pròpia veritat i del seu propi amor. I la glòria més gran dels seus fidels és unir-se amb ell en el misteri del sacrifici de la sang.

De sang per Crist molta n'ha rajat en aquests últims anys a Espanya, i d'una manera especial en la

collita revolucionària del mes d'octubre 1934. Urgeix l'homenatge catòlic als immolats a Catalunya i als immolats a Astúries, i altres regions del Nord. Ja que no és possible destriar-los tots, perquè de seglars molts van morir no pas per causes polítiques o socials sinó per odi a Crist, com el cas de D. Marcellí Oreja, a Mondragon, és un deure venerar els qui d'una manera inequívoca, d'una manera diríem pura, sens ombra de causa política, caigueren per l'odi pur a Déu i a Crist. Comencem avui pel tribut al màrtir pròxim nostre i català, el gloriós i exemplar rector de Navàs del Bages, i seguirem, si Déu vol i en la mesura que ens sigui possible, perquè voldríem publicar els retrats de tots, estampant l'homenatge als eclesiàstics màrtirs de la fe a Astúries i en altres regions revoltades. Aquesta tasca que ens proposem de més a més de la que portem a sobre, haurà d'alternar amb el record del centenari, amb la meditació tristíssima de les destruccions del 1835, combinant-lo amb les altres tasques de defensa urgent de la muralla catòlica, defensa de la ciutadania i la civilització catòlica en el modest pany de paret que a nosaltres està encomanat. Perquè la tasca militar és aquesta, homenatge i glòria als caiguts, i acció mai no cansada per defensa de la bandera que Crist ha posat en les mans de cadascú.

La vida i la mort de Mossèn Josep Morta, portador d'un misteriós i profètic cognom de sacrifici, són exemplars i la feina i el deure nostre és exaltar-les. Mossèn Josep Morta i Soler, fill de la mateixa comarca on visqué i gloriosament morí, nasqué a L'Ametlla de Merola l'any 1877, de família humil i fou teixidor en la seva juvenesa. Estudià al seminari de Solsona, fou vicari de La Pobla de Lillet, ecònom de Massanes i de Miralcamps, Rector després de Pujol de Planés, i de Navàs des de 1926, on féu l'entrada el dia de la Mare de Déu del Roser, data que per designi celestial havia d'ésser la mateixa de la seva fi heroica i de la seva entrada a la Parròquia del Cel. Per més senyal de predestinació, l'entrada a Navàs coincidí amb la celebració de les seves noces d'argent sacerdotals, i per més evidència encara, el dia mateix de la Mare de Déu del Roser del 1931 hagué de sortir ja per la persecució que es produí en aquell poble contra els elements catòlics, fruit de la primera abrivada anticlerical. Tenia, doncs, 57 anys amb 34 de ministeri, i tota la seva actuació parroquial havia estat assenyalada per dues característiques: l'edificació material i la caritat. A Navàs construí el campanar de l'església, que malgrat l'incendi restarà i s'aixeca al cel mostrant el camí del seu fundador. La seva caritat era proverbial a la comarca. Copio d'una ressenya: "els veïns de Navàs diuen que Mossèn Morta quasi mai no tenia cap cèntim. Tot ho donava als pobres, era una flama vivent de caritat que ha mort a les mans de molts que tanques coses li devien".

S'assenyalen fets concrets d'aquesta ingratitud, en quant algun dels incendiàries havia estat llargament socorregut pel senyor rector, qui àdhuc sufragà l'enterrament del seu pare. Aquesta negror no ens pot venir de nou. És fenomen comú de les persecucions, i és tal volta la base mateixa de la rebel·lió humana contra Déu, perquè entra per molt en l'odi a Déu l'orgull satànic de no haver d'agrair a Déu la vida ni els beneficis providencials ni el cel que ens destina.

Quan fou ecònom de Miralcamp hagué ja de lluitar contra la influència dels mestres ateus, però

(1) *Le voyage du Centurion*. 82ª edició, p. 53.

aquesta lluita contra els corruptors laïcistes de la infantesa, a Navàs tingué desenrotllament dramàtic i tràgic final; tràgic civilment, heroic per al qui sucumbí en defensa de la doctrina cristiana. Ell fou coratjosa víctima dels fanatitzats per l'acció i la propaganda anarquista d'un mestre revolucionari de temps establert en aquella població. Les cròniques parlen d'un mestre laic, que obrí escola a Navàs vers 1926 i 27 (en plena dictadura) havent complert condemna a presidi per delictes de terrorisme. La població i la comarca estaven escandalitzats per les teories i les pràctiques anarco-pedagògiques del professor que a més de la infiltració de les doctrines subversives desmoralitzava els deixebles, sobretot durant l'estiu en les colònies bisexuals que organitzava, ensenyant-los a prescindir de tota pudícia, fent banyar junts al riu els infants d'ambdós sexes en forma que era l'ofensa dels sentiments morals i la indignació de la gent honrada de la comarca. Amb aquesta preparació no és estrany que en venir la nova situació política esclatés a Navàs un focus revolucionari. Els diaris s'ocuparen dels fets de Navàs del juny i juliol del 1931, i jo mateix hi vaig dedicar un article perquè fou allí on per vegada primera sorgí de l'infern, després d'uns anys d'oblit, el nom d'en Ferrer Guàrdia, el retrat del qual fou col·locat en diferents indrets en lloc del Crist que fou arrabassat i destruït. Deixeu-me copiar de mi mateix el resum de la salvatjada: "Allí, després d'haver perseguit les turbes anticlericals el mestre del Centre Catalanista, el secretari, el metge i el senyor rector (ara subratillo) però a aquell (el mestre catòlic) amb especial acarnissament, havent-lo escumès les dones per a tirar-li sal i pebre als ulls (i vidres trencats, segons m'han explicat ara) havent-se d'amagar dels homes i dones que amb pistoles, tisores i garrots volien matar-lo, pogué fugir del poble, havent estat substituït per un mestre laic rebut com un heroi i aquest ha aconseguit que de gran nombre de cases de Navàs es tregui la imatge del Sant Crist substituïnt-la per un retrat que diu "*San Francisco Ferrer y Guardia*". Això fou ço que motivà el meu article que s'intitula *El Crist substituït* (2).

Mestres i metges (també a Navàs es parla d'un metge poderós agent revolucionari) vivint la literatura del fanatisme científic actuen en molts llocs com una mena d'*anticapellans*, factors de sectarisme i agitadors de la persecució. En arribar el dia 6 d'octubre, després d'una època relativament tranquil·la deguda al canvi general del corrent polític, ressorgí de sobte a Navàs la torrentada sectària, amb repentina i inusitada fúria, perquè el senyor rector estigué a l'Atmetlla amb la seva família aquella tarda sense que res pogués sospitar. Però a l'hora en què Barcelona engegava la revolta amb la proclamació de la Federal, els grups es dirigiren a l'església per executar la primera part del programa que a totes les localitats era el mateix. Exigiren amb amenaces les claus al campaner i entrant a dins calaren foc a la nau. Per cert que se'ls tancà la porta d'una revolada, i estigueren a punt de pagar la culpa dins mateix els primers que atiarren l'incendi, incident que donà lloc que un xicot foraster, acusat pels altres d'haver fet mala feina, fos objecte, molt *fraternament*, d'una terrible pal·lissa per part dels seus camarades.

El senyor rector retirat a casa seva i no fent-se cap il·lusió sobre la sort que l'esperava, fou tot d'una invitat a sortir per tal de presentar-se a l'alcaldia. El complot fou ordit amb traïdoria repugnant. Li as-

seguraren que res no li succeiria, i un dels revolucionaris s'oferí traïdorament a acompanyar-lo. Però pel camí, els grups que trobà al pas i que l'esperaven, l'escometeren amb tota mena d'improperis, insults i amenaces. No s'amagà pas la turba de mostrar les intencions que tenia. Un grup de dones, blasfemant horrosament, vomitant paraules obscenes, demanà que el matessin. Llavors la víctima, concentrant en un sospir la resignació a la sort que veia immediata i la confiança en Aquell de qui ve la fortitud en les hores supremes i a qui tendeixen els cors dels justos, proferí aquesta simple exclamació: "*Déu meu!*".

Aquestes paraules marquen el punt culminant de la confessió seva. "Aquestes dues paraules aixecaren un gran rebombori i les blasfèmies i els crits de tota mena ploïen inacabablement". Una altra versió diu que en sentir el nom de Déu les turbes es posaren a vomitar imprecacions satàniques: "No n'hi ha de Déu". "Ara som nosaltres els déus, i no t'escaparàs". L'odi dels deixebles d'en Ferrer Guàrdia alenava en aquells esperitats. En la llur gola Llucifer posava textualment la mateixa fórmula de què parlàvem la setmana passada, aquella frase *Homo sibi Deus*, popularitzada pels anarquistes, engegada per l'auster republicà primer responsable de la sembrada infernal. Aquesta excitació diabòlica en sentir la piadosa invocació de la víctima, recorda una oportuna pàgina de *La glòria del martiri*, del Dr. Torras i Bages. "És indubtable que pel Nom adorable de Jesucrist solament han patit persecució. Perquè porten estampat el Nom de Jesús, la perversitat humana els avorreix. L'odi a Déu i a les coses divines, la lluita contra Déu era solament ço que movia la multitud fanatitzada del fanatisme anticristià."

El desenllaç de la tragèdia tingué segons la trama dels que l'havien preparat, refinaments de pel·lícula. Tot d'una s'apagà la il·luminació elèctrica i el poble quedà a les fosques. Els amics de les llums i de la ciència no volien que fos vista la seva valenta acció. Un minyonet, fill de la majordona, que havia volgut acompanyar el senyor rector, fou tret del seu costat amb una revolada, i petaren dos trets, seguits de molts altres. El senyor rector vacillà, donà unes passes, es portà la mà al cap, i pronunciant les paraules: *Salvador, Salvador...* fragment que li fou oït d'una jaculatòria suprema, caigué exànim en el basal de la seva pròpia sang, a la vorera del carrer que és carretera i via fèrria, just tocant els rails del tramvia de Manresa a Berga; llavors els malfactors s'encevaren amb ell i descarregaren a tall de salvatges les armes contra el cos immòbil. Un *valent* que passà per allí molta estona després, encara insultà el cos mort i li engegà l'arma dues vegades.

Però l'esgarriós crim comès en la persona d'un just i un innocent desconcertà amb el seu pes i magnitud els propis autors del monstrosos homicidi. Una persona que era, igual que Mossèn Morta, un dels primers noms de la llista negra, a qui cercaven les turbes, estava totjustament amagada a un portal allí mateix, i oïa distintament les veus dels assassins. S'increpaven uns als altres i no sabien ja què fer-se, davant del cadàver acusador estès allí, en la fosca. Més tard s'encengueren les llums del poble, i l'horror del crim quedà més patent.

El cos de Mossèn Morta fou tret d'allí iniquament arrossegat carrers avall fins a l'alcaldia, on el posaren sobre un baiard, i el portaren al cementiri. Però ar-

ribats que hi foren llençaren bàrbarament el cadàver per damunt de la tàpia, com un gos, i l'endemà fou trobat desfigurat per les ferides i destroçat per la caiguda.

El Correo Catalán va portar la fotografia del cadàver sagnant i profanat, tal com fou estès damunt de la taula d'autòpsies. Restablerta la normalitat després de la rendició d'En Companys a Barcelona i de la subsegüent fugida dels revolucionaris a tot Catalunya, el poble addicte penetrà al cementiri, recollí el cos del rector immolat, i després de rentat i examinat pels metges, li fou donada amb tota solemnitat cristiana sepultura. Honrosos funerals foren celebrats per la seva ànima, i tothom romangué ple de pietat per la seva memòria, de consternació pel bàrbar crim, i d'edificació per l'heroic exemple de la seva mort de màrtir autèntic de Jesucrist.

Donà certament la vida per Déu i per les ovelles que Déu li havia confiat. Segons ens han explicat persones sabedores, ell féu com de parallamps, perquè essent el primer de la llista negra, (el catàleg dels condemnats a mort pels revolucionaris), després d'ell havien de seguir els altres perseguits. Però els perseguïdors, com si amb l'horror de l'atemptat contra el rector s'haguessin desconcertat després d'haver-se esbravat en el seu cos, talment es desorientaren, i esparverats de la pròpia obra, anaven d'un cantó a l'altre, fins que la ràdio comunicà la derrota, i desaparegueren de la població.

"Un màrtir és un home que compleix admirablement la seva missió dins de la collectivitat humana, presta testimoni de la Veritat i de la Justícia i portat de l'amor a la Veritat i la Justícia que resideix

essencialment en Jesucrist i en sa doctrina, dona generosament la seva sang i amb ella signa la seva heroica declaració". Tot això que el Dr. Torras i Bages escriu generalitzant la lliçó il·lustre del màrtir beat Pere Almató, dominic català que donà la sang al Tonkin, hem de repetir-ho davant d'aquest sacerdot immolat, missioner també si no entre pagans asiàtics, entre els heretges europeus. Per a més similitud amb el fill de Sant Feliu Sasserra, que es dirigí al suplici amb els rosaris als dits, el fill de l'Atmetlla de Merola fou visiblement distingit, segons hem fet observar, per una misteriosa i evident relació amb la festa del Santíssim Rosari. El Doctor Torras i Bages clou amb una lloança del Rosari, del qual era tan devot, la pastoral esmentada *El misteri de la sang*. La devoció al Rosari sembla ésser el testament del màrtir Mossèn Josep Morta, sacrificat en aquell dia precisament en què la Mare de Déu del Roser salvà Catalunya de la revolució infernal.

Sigui aquesta la lliçó pràctica que conservem del sacrifici humanament terrible, patriòticament deshonrós per la vilesa del fet comès a la nostra terra, però cristianament gloriós, de la mort heroica del benaurat Rector de Navàs. Sigui el fruit positiu l'increment de la devoció tan cara al Dr. Torras i Bages, tan estimada del Beat Antoni M.ª Claret, tan autèntica de Sant Ramon de Penyafort, la devoció del sant Rosari. Descoberts prop del venerable sepulcre on dorm fins a la resurrecció final el pastor dessagnat, invoquem per tal d'incorporar-nos el seu esperit heroic i la seva gràcia eficaç, la Reina dels màrtirs i Auxili dels cristians, *Regina Martyrum, Auxilium Christianorum*.

Cerebrino Mandri

Es cosa ja sabuda: Tot bon català un CEREBRINO MANDRI tindrà. Us farà sempre bons serveis en els casos de sofriments aguts i crònics.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris, 2.ª porta a mà dreta - BARCELONA

E. IMBERT

PLANXES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842-BARCELONA

NIT SENSE DESCANS

Tallar la TOS

no és suficient

¡CAL GUARIR-NE
la causa!

Només el **XAROP FAMEL**, medicació completa de Lacto-creosota soluble, calma la tos, desinfecta, cicatritza, vitalitza i reconstitueix les mucoses i els bronquis. Adoptat pels Metges i Hospitals d'arreu del Món

XAROP FAMEL

Preu Ptes. 6'30, compr. l'impost

Un altar al nou sant escolapi

En l'església magnífica de Sant Agustí pertanyent al col·legi de les Escoles Pies de Sabadell, església que en inaugurar-se el dia primer de maig de 1932, ja en plena dictadura laïcista, constituí un bellíssim i confortador acte que fou degudament registrat a CATALUNYA SOCIAL, el diumenge últim dia 10 s'inaugurà un altar dedicat a Sant Pompili Maria Pirrotti, de l'ordre calasància, recentment canonitzat pel Papa Pius XI. L'esdeveniment ha donat lloc a una sèrie de festes religioses i culturals, que durà des del 2 fins al 10, coronada per un solemne pontifical en el qual oficià, per absència de l'Abat de Montserrat, el M. I. P. Joan Perelló, Bisbe de Vic, i per un acte de repartiment de premis presidit pel M. I. Dr. D. Manuel Irurita i Almándo, Bisbe de Barcelona.

L'altar en forma de capella és decorat amb ric mosaic romà i la coloració calenta i viva contrasta amb la mística figura del professor, èmul de Sant Josep de Calasanc, apòstol i taumaturg, que per la seva gran pietat envers els difunts és representat amb un crani a les mans. Un redactor de la nostra revista assistí a la missa de pontifical i restà una vegada més meravellat de la perfecció insuperable amb què es canten allí els cants litúrgics, per l'escolania del Col·legi, l'*Schola Cantorum* de Sabadell i la capella de les Mares Escolàpies, aplegats sota la direcció de l'excel·lent gregorianista P. Franquesa. En veritat i sense adulació, és la sensació més angèlica de cant que hem oït i fruit, i hom es demana si una tal perfecció és real o és somniada. És un miracle de gust, de disciplina i d'unció religiosa.

Escoltàrem amb tan grata ocasió el panegíric del sant, magistralment pronunciat pel Dr. Lluís Carreras, antic alumne del col·legi, promotor de la vida litúrgica a Sabadell i animador del moviment liturgista de Catalunya. L'oració sagrada fou un cant de gratitud a l'ordre de les Escoles Pies i a la seva pedagogia dolça i maternal. El novell sant, el P. Pompili Maria Pirrotti, que nasqué a Montecalvo, Itàlia meridional, l'any 1710 i morí a Campi el 1766 (1), fou ultra un gran educador, un gran santificador de les ànimes, com ha dit el Sant Pare en la butlla de canonització, i això és perquè mostrà el gran sant una ardència tan extraordinària i tan fecunda en la predicació, que fou anomenat *l'Apòstol dels*

Abruzzos (Regne de Nàpols), comarca que evangelitzà durant la seva vida i que enriqueix amb freqüents i portentosos miracles. Fou un baró apostòlic molt popular, i tal com en moltíssims escollits de Déu, s'encevè en ell la persecució i la calúnnia, prenent peu totjustament de la generositat fraternal del seu mestratge i missió, sense que els prodigis sobrenaturals que marcaven el seu pas poguessin deturar l'obcecació dels seus enemics, tal com ja succeí al seu mestre en apostolat i en paciència, el gloriós fundador de l'ordre calasància. Per molts trets del seu caràcter, per la popularitat del seu apostolat i de la seva taumatúrgia que ressaltava en la seva funció de sacerdot i d'apòstol, remarcà el predicador una certa similitud entre Sant Pompili Pirrotti i el nostre Sant Josep Oriol.

No deixà de remarcar també el Dr. Carreras la significació de Sant Pompili en la catequesi i en la pedagogia litúrgica, tota vegada que el gran educador escolapi es complaïa a ensinistrar els infants i els grans a la comprensió de la litúrgia, volia donar sempre l'ensenyament de la doctrina a l'església, alligona el poble i els infants sobre la significació del sacrifici de la Missa, ensenyant ell mateix en veu alta el símbol dels ornaments sagrats mentre es revestia, fent de la instrucció litúrgica una ensenyança viva que donà lloc a interessants episodis, introduint la missa dialogada, i assimilant-se amb diligència i penetració el sentit de la pietat més convenient a l'època moderna, que ell veia començar, essent el primer promotor de la devoció al Sagrat Cor de Jesús, a Itàlia.

L'oració del Dr. Carreras fou una filigrana com totes les seves, una veritable miniatura psicològica. Cal felicitar-lo a ell i felicitar les Escoles Pies de Sabadell i tota l'ordre dels fills de Sant Josep de Calasanc, que en els actuals temps ens ofereixen un exemple tan formós, fent-se dignes de la lliçó que la Providència ha volgut donar al món actual, enaltint en Sant Pompili Pirrotti l'educació cristiana i l'ensenyança congregacionista.

R. R.

(1) *Vida de Sant Pompili M.ª Pirrotti, sacerdot i mestre de l'Escola Pia*, per Joan Profitós, Sch. P. Impremta Elzevieriana. Barcelona, 1934.

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

GUAYALINA

OLIVER RODÉS és excel·lent per a combatre la **TOS**. Té tots els avantatges de la creosota sense cap dels seus inconvenients. Tolerància gàstrica perfecta.

DE VENDA EN TOTES LES FARMACIES

Laboratori: OLIVER RODÉS. - Consell de Cent, 304 - BARCELONA

Dollfuss

El sacerdot i sociòleg eminent doctor J. Messner acaba de publicar un llibre sobre Dollfuss. És l'amic i confident de Monsenyor Seipel, braç dret del canceller assassinat qui ens fa conèixer i estimar el gran canceller de l'Àustria esquarterada.

L'obra està dividida en catorze capítols: esdevenir i preparar-se; el camí assenyalat; per la llibertat interior; per la llibertat exterior; la pàtria austriaca; economia sanejada; ordenació estamental; estat cristià; justícia social; l'Església i l'estat; Àustria i Europa; guiatge heroic; morir abandonat; fidelitat i fidelitat.

No és sense emoció que parlem de Dollfuss, el gran estadista cristià que molt jove encara moria el 25 del passat mes de juliol, víctima d'una conspiració.

Heus ací els punts culminants d'aquest home de vida curta i de gran activitat:

El dia 4 d'octubre de 1892 va néixer a Texin, districte de l'Àustria baixa. El 1914 anava al front del Tirol a lluitar en la gran guerra per la defensa d'Àustria. El 1918 continuava els estudis universitaris a Berlín. L'any 1927 era nomenat director de les cambres agrícoles d'Àustria. El gener de 1930 prenia part al congrés d'experts agrícoles de Ginebra. L'octubre del mateix any fou nomenat director dels ferrocarrils d'Àustria. El 28 de març del 1931 era nomenat ministre d'agricultura i prenia part a la conferència mundial del blat celebrada a Roma. El mes de març del 1931 era nomenat canceller de l'estat federal austriac.

Les activitats desplegades durant els dos anys de canceller són extraordinàries: Negociacions per a un emprèstic a Lausanne; conferència de Stresa; acord amb els creditors del "Creditanstalt" austriac declarat en fallida. L'any 1933 va intervenir en els següents esdeveniments: Retirada dels presidents del consell nacional; dissolució de les milícies de la lliga republicana; conclusió d'un concordat amb la Santa Seu; prohibició dels uniformes de partit; la marxa sobre Viena dels tiradors patriòtics; fundació del front patriòtic; prohibició del partit comunista; nova onada de terrorisme socialista; discurs a la conferència econòmica de Londres; atacs dels nacionalistes; prohibició del partit nacionalsocialista; formació dels cossos de voluntaris; gran assemblea de Viena; parlament a la Societat de les Nacions; emprèstic austriac; atemptat contra Dollfuss al Parlament; augment de terrorisme nacionalsocialista; marxa de 110.000 pagesos sobre Viena; revolta socialista; prohibició del partit socialista; conferències preliminars del pacte dels tres a Roma. L'1 de maig del 1927 proclamava la nova constitució austriaca; seguia la ratificació del concordat i el dia de Sant Jaume era víctima d'un atemptat dels nacionalsocialistes que el deixaven dessagnar sense permetre que rebés els auxilis de l'Església. Dollfuss hauria d'ésser el model de governants de tots els pobles. Messner ha escrit unes planes admirables sobre la vida i les activitats d'aquest gran estadista cristià, que voldriem que fossen meditates per tots aquells que dirigeixen la vida pública d'un país. Dollfuss, canceller d'Àustria als 40 anys, parla de retirar-se com a redactor agrari de la "Reichpost"

el dia que la seva missió sigui complerta. No sentia cap apetència per dominar, tot a l'inrevés, es considerava com l'últim dels ciutadans. Fill d'una masia de la baixa Àustria, havia hereditat totes les virtuts de la pagesia, la qual és en tots els països l'estament més sà i més cristià. Fent els pares grans sacrificis, estudià el batxillerat; estudiant a Viena guanyà el seu sosteniment amb el seu treball i quan, durant les vacances retorna a la casa paterna sap el que són les feines del segar i del batre.

Amarat d'esperit cristià, conserva les tradicions familiars, li plauen les romeries als santuaris veïns de la parròquia natal, el servir la missa i el resar, cada vespre, el sant rosari. Els problemes socials són per ell una preocupació i esdevé un apòstol de la caritat entre els estudiants vienesos.

Voluntari de la gran guerra, esdevé un soldat heroic i arriba a ésser un militar de graduació. Després de la guerra continua els estudis d'economia política a la universitat de Berlín, on no li plauen les doctrines econòmico-liberals dels professors de la universitat, viu intensament les activitats catòlico-socials d'aquella gran urbs i entra en contacte amb l'apòstol dels estudiants i dels artistes, l'incomparable Doctor Carl Sonnenschein.

Dollfuss era un home que estimava la família. Creada una llar i perduda la primera filla, entendreu el llegir com, canceller i tot, el dia abans de Nadal anava a plantar un avet sobre la tomba de la filla estimada i l'encenia, i tant el dia de Sant Silvestre, com el dia del seu sant li portava un ram de flors. Cada any havia d'anar a passar el sant de la mare a la casa pairal; i sempre que tenia unes hores lliures les aprofitava per visitar-la, bo i seguint els estables, els camps plantats i conversant amb els compatriotes sobre les necessitats de la pagesia.

Enterneix llegir la carta que l'any passat per Pasqua, dirigia al rector de la parròquia natal: "El Papa, 1900 anys després de la primera cena, m'ha donat de la seva mà la sagrada comunió i m'ha concedit una audiència d'una hora; també ha atorgat a la nostra pàtria i a la seva pagesia catòlica la seva benedicció. Li tramet aquest benedicció com a salutació pasqual. Dollfuss."

Aquest canceller eminent vivia de la manera més modesta. Tenia el mateix pis senzill que quan era secretari de la federació de pagesos. Com que el càrrec de canceller reclamava rebre moltes visites li fou necessari habilitar una modesta habitació per rebre.

Dollfuss sentia una predilecció especial per jugar a bitlles. Moltes vegades, després de mitja nit havia d'anar a jugar un quart d'hora amb els amics per esbargir-se de les múltiples preocupacions. Era també aquest canceller un gran fundador i un home "faceciós". Li plaïa informar-se pels pagesos de quin era el darrer acudit que, portant la seva etiqueta, corria pel país.

Dollfuss era una mena de Prat de la Riba per la fisonomia externa i per l'esperit que portava a dins. Defugia els homenatges i refusava les actituds espectaculars. Fa poc més de dos anys que vam fer la seva coneixença en una reunió d'estrangers que participà-

vem al Congrés Catòlic alemany d'Essen. Era pel setembre de 1932. A la reunió, si no recordo malament, hi havia l'ex-canceller Marx, el gran campió de l'escola confessional i catòlica; el que era president de ministres de Baviera, Dr. Held, l'actual canceller d'Àustria, diputats de Txecoslovàquia, d'Hongria i de Romania. I l'endemà en un gran "comerç" escolar el vam tornar a veure cantant cançons d'estudiants

amb la gorra d'uniforme al cap, al costat del cardenal de Munich, doctor Fanlhaber i del nunci de Santedat a Berlín.

A. G.

P. S. Escrit el precedent article veiem amb satisfacció una pàgina de l'"Osservatore Romano" del 4-5 de febrer dedicada a Dollfuss.

Moviment catòlic

Els estralls dels sense Déu. — Corre per Europa una exposició ambulante on es posa de manifest l'acció nefasta dels sense Déu russos. Aquesta exposició s'exhibia darrerament a Lucerna (Suïssa) i confiem que aviat podrà ésser visitada aquí.

La lliga dels russos sense Déu compta amb cinc milions d'individus. De les 180 tribus russes en 100 aquesta plaga té una organització pròpia. Editen 10 diaris i 25 revistes que lluiten contra Déu i la religió. Aquesta lliga ha editat 37 milions de fulletons i 600 llibres; ha organitzat 80 museus i una sèrie d'exposicions ambulants. Els batallons d'assalt antireligiosos són uns 4.500; combaten l'esperit i les pràctiques religioses de la pagesia. I la persecució contra les festes de Nadal ha estat enguany més cruel que els altres anys. L'anticrist rus vol esborrar el mot cristià de la faç de la terra.

Unes instruccions del cardenal Verdier a la clerecia de l'arxidiòcesi de París. — La clerecia francesa de París és exemplar per l'abnegació i per l'esperit de sacrifici. El gran apostolat del cardenal Verdier a les barriades obreres seria irrealitzable sense el concurs d'una clerecia abnegada i sacrificada, a la qual res no fa de viure de privacions per poder guanyar les ànimes d'aquells mig salvatges de la gran urbs.

En unes instruccions que el cardenal ha dirigit a la seva clerecia reclama en primer lloc que la clerecia visqui allunyada de la política; que sàpiga que la seva missió és, en ço que a política fa referència, recordar que totes les accions humanes, fins les polítiques, estan subordinades a les lleis morals. Reclama després la col·laboració interparroquial tant de les associacions com de l'acció catòlica; l'avinença entre la clerecia diocesana i l'estrangera que té confiada la pastoració dels seus nacionals. El cardenal demana també un eixamplament del radi d'acció de l'apostolat sacerdotal que no s'ha de limitar als catòlics que freqüenten la parròquia; s'ha de preocupar de les grans masses allunyades de l'Església que tenen necessitat de retornar al ramat de l'Església cristiana.

Les conversions a Anglaterra. — Les conversions a l'Església catòlica a Anglaterra són nombroses; aquestes han estat de 1923 a 1933 unes 121.000. L'any 1933 els convertits foren uns 12.200. El catolicisme fa grans progressos a Anglaterra. Els catòlics d'aquest país són en l'actualitat uns 2.320.000; la clerecia secular és de 3.299 individus i la clerecia regular és de 1.683. El nombre d'esglésies i capelles públiques és de 2.277. El nombre d'escoles mitges és d'unes 524 amb una població escolar de 58.929. I els infants que concorren a les escoles populars catòliques és de 403.917. En terme mitjà cada 2.000 catòlics sostenen

una escola popular. La diòcesi més extensa d'Anglaterra és Liverpool amb 393.737 catòlics i la més reduïda és la de Northampton que en compta 23.995.

Encara interessa constatar que la majoria de les conversions s'esdevenen a les grans ciutats i en els centres industrials, molt més que no pas a la pagesia.

La situació de l'Església en els nostres dies. — La fulla catòlica oficial de Münster, donant compte d'un article publicat en "The Month" sobre la situació de l'Església en els nostres dies escriu: "L'autor arriba a la conclusió que l'Església ha resistit d'una manera admirable els tres atacs que la ciència laica i la filosofia del segle XIX han adreçat als fonaments de l'Església amb la qual cosa ha prestat un gran servei a tota la cristianitat. Ha passat l'atac de la Teologia crítica i destructora que amenaçava amb socavar els fonaments de la Sagrada Escriptura i de la tradició. Ha passat de moda la filosofia relativista que volia circumscriure la ciència humana i la moral a un subjectivisme il·limitat. Ha fracassat el materialisme científic que volia circumscriure els pobles i les races a una concepció purament terrenal amb tots els errors socials concomitants. L'Església és l'única collectivitat que en mig de la desfeta general es conserva incommovible i entremig de tots els dubtes és l'única organització forta que es conserva ferma entre el corrent del temps.

Si per una banda veiem com han anat fracassant les doctrines de la revolució francesa, per altra banda reviu persecucions religioses violentes que amenacen destruir la catolicitat de països d'antiga tradició cristiana. Fins i tot en els altres estats es multipliquen els senyals d'una hostilitat no coneguda fins ara contra l'Església, que molt fàcilment es poden convertir en persecució activa. Fins coneixem el campament on es preparen aquestes hostilitats. El laïcisme invocava la llibertat; el nou enemic invoca l'autoritat. L'estat totalitari és una altra forma d'estat laic el qual reclama poders il·limitats sobre el cos i l'ànima dels ciutadans. Que poques persones hi ha encara que es prenguin seriosament que la vertadera llibertat consisteix en la delimitació de les facultats de l'autoritat civil tal com l'Església ho ensenya clarament d'ençà de Sant Tomàs. El nou tipus d'estat absolut i laic és una amenaça a la llibertat, que és un do de Déu i és un nou atac a l'Església. L'Església resistirà l'atac, baldament desaparegués la llibertat humana de tots els països."

En relació amb les idees precedents tenen importància les frases que la mateixa publicació insereix en relació a l'esdevenidor que es prepara a l'Església: "El timó de la barca de l'Església, més que no pas el Papa i els bisbes, el dirigeix Jesucrist. La tempestat del mar de Tiberíades ens ensenya que tots els esforços humans poden ésser inútils. Les lluites de l'Església són sovint contra elements formidables que es burlen de tot poder humà. Fins i tot, a través de la Història, papes i bisbes no han pogut superar

la tempestat. Avui tot el món està revoltat i hem arribat en un temps en què tota força humana fracassa. En aquests temps cal recordar que Crist serà el Senyor de l'Església fins a la fi dels segles. Aquesta és la garantia més important, l'esperança més segura que tenim.

Fins sembla que el Senyor dormi. Permet que, després d'un dia clar aparegui la fosca de la nit. Els guardians s'estan a la torre i no poden fer altra cosa que preguntar: Quant durarà la nit? Solament ell ho sap; ja que ell determina els canvis dels temps. Les tempestats no el commouen; ell té la força per evitar que la barqueta s'enfonsi. Pot ser que solament vulgui provar la nostra fe. S'ha de demostrar que no són els poders humans els que salven l'Església sinó que és el poder diví. Els homes han d'ésser modestos i han de saber que no són ells els que governen el món, sinó que és Nostre Senyor. És llavors que el Crist dorm a la barqueta. Sembla que no es preocupi dels apòstols que treballen. Sembla que no senti els crits de desesperació dels seus deixebles. El Crist dorm, però el seu dormir és més poderós que el vetllar dels grans d'aquesta terra, de l'Església i de l'Estat. En aquell moment el Crist dormint ho governa tot. En cada instant pot alçar-se i calmar el mar i les onades.

Quan la teva ànima estigui afligida per les males noves que d'arreu del món arriben, vés-te'n de seguida a l'església més pròxima. I si no fas altra cosa que doblar el genoll, mirar el sagrari i dius ple de confiança: El Crist és aquí, ja has alliberat la teva ànima. ¿No és ridícul témer alguna persona o potestat terrenal mentre el Crist sigui allí? En aquell mar on s'aixecà la gran tempestat esdevingué aquell altre miracle: el Senyor caminava sobre les ones. Els apòstols s'espantaren creient que era un fantasma. I el Senyor els deia: "No temeu, sóc jo." El sagrari quiet al mig del món agitat és com el Senyor que caminava sobre les aigües remogudes. D'allà dins sentim sempre de nou la veu: No tingueu por: sóc jo. ¿Has oblidat que el Crist ressuscitat, en aparèixer-se als seus deixebles, cada vegada els repetia: No temeu?

Si tu retornes de visitar el sagrari renovat amb aquesta fe, llavors no cauràs en el perill de perdre el coratge. Escoltaràs amb un viu interès les paraules del Papa i dels bisbes, al fons del teu cor, però, vibrarà la veu del Senyor dient: "No tingueu por, sóc jo." I encara sentiràs altres paraules que retrunyiran com so de trompetes: "Tu ets Pere i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les portes de l'infern no prevaldran al seu davant."

Moviment Social

En crear-se el Secretariat Social d'Acció Catòlica sota la direcció de Martín Artajo, "El Debate" del 5 de febrer escriu:

"Es de indudable transcendencia la constitución de un Secretariado Social en la Junta Central de Acción Católica, según se acaba de hacer público. Propónese difundir la doctrina social de la Iglesia, y bien se echa de ver cuán fecunda puede ser su labor en tal empresa; tanto como es necesaria y urgente, por desgracia, la predicación de esos principios sociales.

La negación de lo espiritual en la economía es hoy error común a propietarios y jornaleros, a patronos y trabajadores. Un utilitarismo materialista que quita toda dignidad a los factores de la producción, preside de ordinario las relaciones entre capital y trabajo. Y si los Sindicatos obreros marxistas acuden a la violencia para imponer cuanto exigen, sea o no justo y posible, las Empresas, por su parte, rara vez benefician la situación de sus trabajadores a impulsos de otro móvil que esa amenaza... De uno y otro lado, más que no la justicia — mucho menos la caridad — se invoca en esta pugna la fuerza. Diríase que de hecho se vive en plena guerra de clases.

De esta desdichada situación hay que sacar a la economía. ¿Cómo? Reconociendo los principios éticos en que debe inspirarse y respetándolos. En el fondo de los problemas económicos laten cuestiones de justicia, de derecho, de moral...; no es lógico al tratar de resolverlos mirar tan sólo al interés crematístico; hay que atender también a sus aspectos ético y jurídico. Y aquí entra la doctrina social de la Iglesia. La Iglesia no es que tenga un conjunto de fórmulas sociales y económicas para aplicarlas a cada caso; tiene, sí, una filosofía y una moral en las que están sentados los principios que animan todo orden social, todo estado jurídico, los cuales, por su

conexión con estos otros órdenes, también el orden económico los ha de respetar.

Afirmar dondequiera esta supremacía de lo espiritual, salir en defensa de los principios, buscar fórmulas de aplicación de ellos a las varias cuestiones y divulgar aquéllas que en la experiencia se hayan contrastado, así debe entenderse esa labor de predicación social que el naciente Secretariado se impone.

El medio más eficaz de que se sirve para ello será fomentar el desarrollo de toda suerte de instituciones que sean adecuadas para llevar a la práctica esos principios sociales de la Iglesia. Con ellas, además, mantendrá relaciones permanentes sirviendo como de nexo entre las mismas y la Acción Católica. El Secretariado Social impulsará la organización sindical católica, la patronal como la obrera, ayudará al desarrollo de las instituciones de Beneficencia social, cooperativas, mutualidades, Cajas de Ahorro...; prestará apoyo a otros Secretariados técnicos que puedan constituirse para el servicio de los Sindicatos.

Pero tal asistencia a toda esta suerte de entidades y organismos será sin mengua de la independencia total de éstos en el orden profesional y económico. Esto se dice especialmente de los Sindicatos obreros. Nadie con tanto celo como la Iglesia ha defendido la personalidad del obrero, acaso porque ella sola abarcó íntegramente el problema de su dignificación, mirándole, como no supo hacerlo el socialismo, en su condición de "hombre". De aquí que haya aceptado el Sindicato como elemento apto para la defensa de sus intereses profesionales, y que haya reconocido su independencia siempre que no atropelle la libertad más sagrada de los individuos que la forman. Los Sindicatos, pues, instituciones económico-profesionales, deben gozar de plena libertad de acción. El Secretariado Social se la reconoce y por lo mismo les atribuye la plena responsabilidad

de sus actos a todos los efectos civiles, responsabilidad que no tiene por qué compartir la Acción Católica.

La asistencia de ésta a las instituciones económico-sociales a través del Secretariado es de orden moral. Los Sindicatos y demás entidades de ese género, bien que su actividad sea profesional o económica, inspiran su programa en una filosofía y acomodan su conducta a una moral. Frente al materialismo histórico y a la acción directa y revolucionaria de los Sindicatos marxistas no se puede oponer una mentida neutralidad profesional; hay que profesar una concepción cristiana de la vida y ajustar la conducta a las normas de la moral católica. El Secretariado ha de ofrecer a las Sociedades adheridas las directivas programáticas que derivan de ese orden doctrinal; así como ha de proveer a la formación moral y religiosa de sus directores y miembros.

Viene con esto el Secretariado a resolver la antigua y batallona cuestión de la confesionalidad de las obras sindicales. Ésta, en lo sucesivo, no radicará en el título ni en el texto de los reglamentos, sino en el hecho de la adhesión al Secretariado. No es que se vede el apellido de católicos a aquellos Sindicatos que gusten de llevarlo, pero no sólo ellos podrán tenerse por tales. En adelante toda entidad que se adhiera al Secretariado Social, siempre que éste acepte su adhesión y mientras la mantenga, debe ser tenida como obra o institución católica, puesto que tal adhesión implica que esa entidad profesa la doctrina social de la Iglesia, ajusta su conducta colectiva a la moral cristiana, y, en fin, provee de al-

gún modo a la asistencia espiritual de sus miembros. inteligencia ya iniciada entre los Sindicatos no revolucionarios. En tal sentido el Consiliario general de Acción Católica, el fallecido Obispo de Oviedo, hablando de los bienes que habían de derivar del Secretariado, escribía: "Queremos consignar nuestra esperanza que es el deseo ferviente de todos los católicos de acción, de que el primer fruto, el más urgente y necesario, será la unidad de acción y dirección de las entidades económico-sociales formadas por obreros." Y daba la razón: "No les podrá distinguir por contraposición el nombre o el título, ya que éste, común a todos, será el de adheridos a la Acción Católica por medio del Secretariado, ni los distintos puntos de sus respectivos programas, ya que serán concordes en lo substancial; ni la norma de conducta que para todos habrán de ser conformes con la justicia y con la caridad cristiana."

Ciertamente que si esta unión de todos los Sindicatos obreros que inspiran su conducta en la sociología cristiana y su incremento los consiguiese el Secretariado, con sólo eso habría para felicitarse de su aparición y señalarla como el inicio de una nueva etapa en la acción social católica. Pero durante ésta habrá de lograr, sin duda, el Secretariado otros objetivos: tiene que impulsar la sindicación patronal católica y la de los técnicos, inculcar espíritu de caridad y justicia en el seno de las Empresas, en los talleres, en las fábricas, como en los organismos oficiales del trabajo; en una palabra, cristianizar el mundo de la economía, respondiendo con ello a lo que es misión propia de la Acción Católica: cristianizar la vida social toda."

Ressenya de les activitats d'Acció Social Popular d'ençà de l'última assemblea (octubre 1933)

(Acabament)

BARCELONA

Escola de Propagandistes d'Unió Gremial Obreira, Angels, 1, principal. (Dijous, a dos quarts de vuit.)

Cercle d'estudis de la Unió de Treballadors Cristians. Ciutat, núm. 5. (Dissabtes, a dos quarts de vuit.)

Cercle d'estudis de l'Obra Apostòlica de Jesús Obrer, Bailèn, 10.

Ateneu d'Unió Laborista. Portal de l'Àngel, 5, pral.

Converses Socials d'U. D. C. Sant Andreu, 303, 2on.

Centre Obrer Autonomista del Districte IX. P. Claret.

FORA DE BARCELONA

Cercle Obrer de Reus. Centre Catòlic. (Dimecres, a les vuit.)

Cercle Obrer de Blanes. Centre Catòlic. (Dimarts, a les vuit.)

Cercle d'Acció Social de Terrassa. Centre Social. (Divendres, a dos quarts de vuit.)

Cercle Obrer d'Olesa. Casal Catequístic. (Dimecres, al vespre.)

Cercle Obrer de Rubí. Casal Popular. (Diumenges, a les dotze.)

Cercle Obrer de Badalona. Sant Miquel, 44.

Cercle Obrer de Mataró. Cercle Catòlic d'Obrers. (Dissabtes, a les set.)

Cercle Obrer de Vilafranca. Associació Catòlica.

Cercle d'Estudis socials de Vic.

Cercle Obrer de Sant Adrià del Besòs. Pérez Galdós, 15. (Diumenges, a les onze.)

Durant la primavera passada s'han organitzat diversos cursos de doctrina social, d'Economia política i de formació de dirigents; entre els primers cal comptar els donats pels doctors Ricard Dou i Antoni Coma. El doctor Joan Gaya va donar després, amb gran èxit, un curs de vuit lliçons d'Economia política en el local social, el qual va ésser repetit a Sant Andreu. En el curs de dirigents, organitzat d'acord amb el Secretariat d'Educació Social hi van prendre part uns 25 alumnes entre sacerdots i seglars; fou donat pels professors Drs. A. Gallart, Bayón, Gaya, Cirera, P. Basili i Pinyana.

Encara caldria donar compte de moltes conferències donades en diferents indrets de Catalunya, de les activitats de moltes entitats adherides, algunes d'elles exemplars. Seria massa llarg.

Secció de propagandistes

Aquesta Secció durant l'any 1934 que fineix, ha organitzat o donat trenta conferències a les poblacions de Rubí, Reus, Verdú, Vilassar de Mar, Sant Vicens de Castellet, Horta, Vilafranca del Penedès, Barcelona, Figueres, Olot i Granollers.

Els conferenciants han estat els Srs. Alexandre Gallart i Folch, Joan Gaya i Busquets, Joaquim Civera i Sormaní, Josep Cirera, Joan Blanch i Boés, Joan M. Margenat, Martí Fusté, Rev. Dr. Josep Gros, Rev. Dr. Feliu Trasserra, Lluís Tintoré, P. Basili de Rubí.

Els temes desenvolupats foren de doctrina social catòlica i apologetica social (Religió i Ciències, ensenyament, assegurances socials, família, etc.)

El propi senyor i el Dr. Gallart i Folch professaren també en el Curs intensiu de Sociologia Catòlica organitzat pel Secretariat d'Educació Social el mes de juliol darrer.

Federació d'Homes de Carrera

Aquesta federació no ha desplegat grans activitats. La penúria econòmica que passa el nostre país es deixa sentir en moltes empreses. Si els homes de carrera són els socis més nombrosos d'Acció Social Popular, el producte de les llurs quotes ha estat destinat al sosteniment de la central de la nostra organització.

Amb tot, aquesta federació va organitzar un notable cicle de conferències del Nadal de 1933 al "Casal de Donya Dorotea" i va tenir una intervenció directa en la preparació i celebració dels "Cursos de Vacances de Ripoll", als quals concorregueren un centenar d'alumnes, entre ells uns quinze estrangers i trenta-cinc de fora Ripoll. Els professors d'aquests cursos foren els senyors Drs. R. Roquer, A. Grieria, J. Gros, J. Salvat, M. Rascol, S. Sánchez, R. Aramon. Aquests cursos s'han guanyat un prestigi en el món de la cultura.

Unió de Dependents

Aquesta unió professional ha desplegat una gran activitat. Ha organitzat una sèrie de cursos de formació; els seus dirigents han donat una sèrie de conferències en diversos centres catòlics i socials de Barcelona. I publica una revista professional "El Dependient" de formació de la dependència.

Activitat de les delegacions

Dalt de "Catalunya Social" s'ha donat compte de les activitats de les diferents delegacions. Són exemplars les de les delegacions de Reus, Tàrraga i Balaguer; les de la secció social del "Centre Catòlic" de Barcelona, les de Calella, del "Centre Catòlic" de Blanes, les del "Patronat de Figueres", les de l'Acció Social Popular de Solsona i de Berga.

El Consell Federal i la nova Junta de Govern

El Consell Federal i la nova Junta de Govern han quedat constituïts de la següent manera:

Consell Federal: Sr. D. Bonaventura Font, senyor Don Marià Espar, Sr. D. Josep M.ª Gich, Sr. Don Eduard Bertrand, Sr. D. Ramon M.ª de Veciana, Sr. D. Desideri Canals, Sr. D. Joaquim M.ª de Nadal, Sr. D. Alexandre Gallart, Sr. D. Tomàs Carreras Artau, Sr. D. Antoni Grieria, Sr. D. Lluís Tintoré, Sr. D. Albert Pons, Sr. D. Joaquim Muntaner, Sr. D. Manuel Teruel.

Junta de Govern: Sr. D. Joan Gaya, President; Sr. D. Joaquim M.ª de Nadal, Vice-President; Senyor Don Josep M.ª Gich, Vice-President; Sr. Don Antoni Grieria, Secretari-General; Sr. D. Daniel Boixeda, Vice-Secretari; Sr. D. Albert Pons, Vice-Secretari; Sr. D. Eduard Bertrand, Tresorer.

Ingressos i despeses d'Acció Social Popular: durant l'eny 1934: Ingressos 18224'90; Despeses 18184'05.

Anys enrera vèiem llunyans els objectius d'Acció Social Popular embolcallats amb la boirina; avui ja s'han fixat i detallat; tenim els camps d'activitat i ben assenyalats. Alegrem-nos-en en el Senyor.

Barcelona, 16 de desembre, dominica tercera d'Advent de 1934.

A. GRIERIA
Secretari General

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecnografia de Barcelona

Via Lalefana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

Un problema vital

D'un temps ençà que estem a l'aguait dels moviments industrials de Barcelona.

Havíem posat en dubte el que s'anava dient respecte a la constant emigració de fàbriques i tallers de la nostra ciutat a determinats punts de la península i volíem, per tant, informar-nos seriosament de fets tan greus i de vera transcendència econòmica per al present i, sobretot, per a l'esdevenidor del nostre poble.

Ara aquests fets són ja ben constatats i ningú no els posa en dubte.

Tres són les causes principals que, al nostre entendre, els motiven:

La sensible diferència en l'import dels jornals vigents aquí i a les regions alludides.

La malvolença antipatronal regnant en els nostres estaments obrers, que fan el govern i administració de les empreses industrials difícils i ruïnosa.

La política ordinària i la política social, sempre en crisi i sempre violentes a Catalunya.

De la primera causa basta fer-se'n càrrec per a copsar tot seguit que és d'una força decisiva en aquella emigració.

Aquesta causa ja fa molts d'anys que actua a Catalunya d'una manera formidable, però sense soroll. És com un drenatge constant que va aixirreint la terra d'una manera clandestina, però incontrastada, en els camps de la nostra economia.

¿Qui pot calcular el que seria de la riquesa pairal si no hagués hagut de lluitar contra aquesta espècie de *dumping* de jornals que hom ens fa fatalment arreu d'Espanya?

Per això, cada volta que sentim parlar aquí d'augment de salaris, tremolem d'alegria, però també de por. ¿Què més hom voldria que els salaris es possessin al nivell, si més no, de la justícia social distributiva, de les necessitats vitals de les classes treballadores? Però és cosa de tremolar si hom considera les conseqüències que aquestes alces poden produir, lògicament, a la llarga, en la nostra vida del treball si continuen els jornals de fam, o de quasi fam, en les terres de l'Ebre enllà.

La malvolença antipatronal dels obrers catalans és, malauradament, manifesta, patentíssima. Si algun treballador escadusser no la sent, ja té cura de dissimular-ho. Ai d'ell, si peca de sincer!

Entre el comú de la gent, quan se sap que algú projecta establir una indústria una mica important a Catalunya, pregunta si s'ha tornat foll, amb ruda espontaneïtat.

La història íntima del treball a la nostra terra, de

quasi un segle ençà, fa escriure. Ja no parlem dels mils de morts, patrons i obrers, sacrificats en ares d'aquesta, diguem-ne, incomprensió. Ens referim a les relacions ordinàries de la convivència econòmica, dinàmica, d'obers i patrons, en les activitats del treball. Quantes males voluntats! Quantes venjances sòrdides! Quantes injustícies impunes! Quants sofriments morals! Quantes ruïnes vitandes! Que lluny, tot plegat, de l'esperit cristià, únic capaç de fer suportables i d'endolcir les penoses tasques del treball i agermanar els seus elements humans indispensables!

Veritat és que aquest tarannà d'indisciplina, de poca compassió, d'enemistat, de menyspreu o d'odi, es va estenent arreu d'Espanya, degut a les campanyes político-socials de la mala premsa i a l'acció virulenta dels *meneurs* obreristes, que d'això viuen; però abans no prenguin el vol i la virulència que aquestes plagues tenen a Catalunya, calen encara alguns anys, que és de témer que seran aprofitats pels homes de negoci desitjosos d'emigrar d'aquí, avorrits i desesperats del ritme sense ritme, violent, catastròfic, imposat pels líders que dominen i corrompen l'estament obrer, tant per mires personals inconfessables, com per passions sectàries invencundes, o compromisos polítics criminals contrets més enllà de les fronteres...

La tercera causa és semblant a aquesta segona per molts dels seus efectes.

La política, a Catalunya, tant la social com la política pròpiament dita, l'ordinària, fa ingrata i perillosa la vida del treball, insegurs i duríssims els negocis, especialment els de caire industrial: el fabril especialment.

D'això no tenen pas la culpa els obrers, encara que malauradament es deixen portar al camp polític massa sovint i sempre amb guiatges dolents, mals companys i deplorables conseqüències.

Compari's la vida pública social i urbana de què gaudeixen ordinàriament els centres obrers estrangers, amb la vida de Barcelona, vibrant d'inquietuds, de conflictes, d'angoixes, de "crims socials" — víctima d'una guerra civil despietada, contínua, — i digui's si és possible un desenvolupament del treball ample, fecund, progressiu, ferm, esperançador.

El miracle, i miracle admirabilíssim, està que Barcelona hagi pogut superar tantes contrarietats i que encara visqui i progressi després de tants anys de crisi...

Però les coses han arribat a tal punt que es fa precis una parada reflexiva, un sever examen de consciència, amb una voluntat de ferro per a rectificar conductes i procediments i *normalitzar*, (aquesta és la paraula i aquest el sant-i-senya), la vida de Barcelona, *costi el que costi*.

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIÓ D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 9 i 11 - Tel. 17605 - BARCELONA**OBRES DE
JOSEP FRASSINETTI**

Estimem a Jesús. 2.ª edició 48 pàgines. **30 cèntims.**

Estimem a Maria. 2.ª edició 32 pàgines. **20 cèntims.**

Guia de la devoció a la Mare de Déu per a la joventut. 2.ª edició 64 pàgs. **40 cèntims.**

Explicacions de l'Evangeli al poble. Traducció catalana de Mn. Llorenç Ribet, Prev. Vol. I. 416 pàgines. **5 ptes.**, en rústega, i **7,50 ptes.**, en tela.

Vol. II. 472 pàgines. **6 ptes.**, en rústega, i **8,50 ptes.**, en tela.

Estimem a Sant Josep. 2.ª edició 32 pàgines. **20 cèntims.**

Vida de Sant Josep. Impresa a dues tintes en paper superior, amb il·lustracions. 2.ª edició 96 pàgines.

En rústega, **1,50 ptes.**

En tela, **3 ptes.**

En tela, planxa i cantell daurat, **4 ptes.**

Advertiments a una donzella qui vol ésser tota de Jesús. 3.ª edició 24 pàgs. **20 cèntims.**

Advertiments a un jovenet cristià. 2.ª edició 40 pàgines. **20 cèntims.**

L'art de fer-se sant. 2.ª edició 28 pàgines. **20 cèntims.**

El confort de l'ànima devota. 192 pàgines. **1,25 ptes.**, en rústega, i **2,25 ptes.**, en tela.

Indústries espirituals. 2.ª edició 78 pàgines. **70 cèntims.**

La Monja a casa. 241 pàgines. **1 pta.**, en rústega, i **2 ptes.**, en tela.

La Sagrada Bíblia

Text de la Vulgata Clementina

Versió i notes de la

Comissió de l'Obra del Sant Evangeli

Fins ara hi ha publicats els volums IV, VII i VIII

Antic Testament

Volum IV: *Libre dels Psalms.*—*Proverbis.*—*Eclesiasta.*—*Càntic dels Càntics.*—Tres edicions simultànies.

Text llatí i català, enquadernat amb pegamoid, 980 pàgines.

9'— ptes.

Text llatí sol.

6'50 »

Text català sol.

5'50 »

Nou Testament

Volum I: *Els Evangelis i Fets dels Apòstols.* Tres edicions simultànies.

Text llatí i català, enquadernat amb pegamoid, 1,086 pàgines.

9'— ptes.

Text llatí sol, 568 pàgs.

6'50 »

Text català sol, 576 pàgs.

5'50 »

Volum II: *Les cartes de Sant Pau, Les cartes Catòliques, L'Apocalipsi.* Els mateixos preus i edicions que el volum I.

Text llatí i català, 830 pàgs.

9'— ptes.

Text llatí, 444 pàgs.

6'50 »

Text català, 448 pàgs.

5'50 »

Text complet del Nou Testament en català i notes en un sol volum, 1 024 pàgs.

10'— »

Text complet del Nou Testament en llatí i llocs paral·lels, en un sol volum, 1,012 pàgines.

12'— »

Psalteri o Llibre dels Psalms

Edició especial de divulgació.

Text llatí i català, 666 pàgs.

7'— ptes.

Text català sol, 358 pàgs.

5'— »

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 9 i 11 - Telèfon 17605 - Barcelona

Opuscles Dogmàtics

pel Canonge Alfons M.ª Ribó

La Renovació integral de l'home per Crist. 64 pàgs., 50 cèntims.

L'acció de Maria en l'obra de la Redempció. 62 pàgs., 60 cèntims.

La ideologia dels misteris. 64 pàgs., 50 cèntims

La taumatúrgia del Messies. 64 pàgines, 50 cèntims.

El contingut ascètic de l'Evangeli. 60 pàgs., 50 cèntims.

Valor social del Crist. 60 pàgs., 60 cèntims

OBRA NOVA**La pregària de totes les hores**

per

Pere Charles, S. J.

traducció de

Mn. Antoni Ferrer, Prev.

Preu: 4'50 ptes. en rústega i 6 ptes. en tela

IMPERMEABLES, PLANXABLES, SÓN LES TOVALLES IDEALS

De venda en els grans basars, cases de mobles,
tapisseries, comerços de teixits, linòleums, etc.

CASA ROSICH

Ronda de S. Pere, 7 - Telèfon 19923
Avda. del Portal de l'Àngel, 25 - Tel. 19613
Tapineria, 33 - Telèfon 12940

JA SOU SUBSCRIPTORS DE Catalunya Social?

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarrs; indispensable als fumadors.
CALCIDA LADIVONSIN. Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons.
AIGUA DEL CARME BIEL. Insostituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

(Barcelona)

RUBI

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pl. 12, 1.er
BARCELONA